DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
5. oktober 1988 *

I sag 301/85,

Sharp Corporation, Osaka (Japan), ved J. Lever, QC, Ch. Vadja, barrister, og R. Griffith, solicitor, advokatfirmaet Coward Chance, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. C. Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber, ved direktør i Rådets Juridiske Tjeneste H. J. Lambers og juridisk konsulent E. H. Stein som befuldmægtigede, bistået af F. Jacobs, QC, og med valgt adresse i Luxembourg hos chefen for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, J. Käser, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent i Kommissionen J. Temple Lang som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

og af

Committee of European Typewriter Manufacturers (Cetma), ved advokat D. Ehle, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne E. Arendt og G. Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

intervenienter,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning nr. 1698/85 af 19. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektro-

* Processprog: Engelsk.

niske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 163, s. 1), subsidiært om annullation af forordningen, for så vidt den berører sagsøgeren,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, G. Bosco, dommerne J. C. Moitinho de Almeida, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 22. september 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. marts 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 7. oktober 1985, har selskabet Sharp Corporation (herefter benævnt »Sharp«), Osaka, Japan, i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 1698/85 af 19. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 163, s. 1) i dens helhed, eller i hvert fald for så vidt den berører sagsøgeren. Sharp søger ved sagen navnlig en annullation af de bestemmelser i forordningen, hvorved der blev indført en endelig antidumpingtold på 32% på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan, som sagsøgeren eksporterer til Fællesskabet, og af bestemmelserne om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der blev indført ved Kommissionens forordning nr. 3643/84 af 20. december 1984 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 335, s. 43), i hvert fald for så vidt de opkrævede beløb går ud over en sats på 16,08%.

2 I 1982 begyndte Sharp at fremstille elektroniske skrivemaskiner, som altid udelukkende har været bestemt til eksport. I 1984 indgav en sammenslutning af europæiske producenter, Committee of European Typewriter Manufacturers (herefter benævnt »Cetma«), en klage til Kommissionen over Sharp og andre japanske producenter, idet Cetma gjorde gældende, at Sharp solgte sine produkter i Fællesskabet til dumpingpriser.

3 Den antidumpingprocedure, som Kommissionen indledte på grundlag af Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), førte i første omgang til, at der blev indført en midlertidig antidumpingtold på 21,1% på importen af elektroniske skrivemaskiner fremstillet af Sharp. Senere, nemlig ved forordning nr. 1698/85, som Sharp anfægter i nærværende sag, fastsatte Rådet på forslag af Kommissionen den endelige antidumpingtold til 32%.

4 Kommissionen og Cetma har efter begæring fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgtes påstande.

5 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Til støtte for sine påstande har Sharp fremsat følgende fem anbringender:

— inddragelse af en for høj fortjenstmargen ved fastlæggelsen af den normale værdi;

— sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen i forskellige handelsled;

— fratrækning på et forkert grundlag af udgifterne til køberkreditter ved eksportprisens beregning;

— forskelsbehandling i forhold til andre virksomheder;

— retsstridig opkrævning af den midlertidige told efter den fulde sats.

Inddragelse af en for høj fortjenstmargen ved fastlæggelsen af den normale værdi

7 Sharp har gjort gældende, at den fortjenstmargen svarende til selskabet Canons fortjeneste ved salg af elektroniske skrivemaskiner på det japanske marked, som der blev regnet med for sagsøgerens vedkommende ved fastlæggelsen af den normale værdi af selskabets produkter i form af en beregnet værdi — idet der ikke var nogen afsætning på hjemmemarkedet — ikke kan anses som en »rimelig fortjenstmargen«, jfr. artikel 2, stk. 3, litra b), ii), i forordning nr. 2176/84. Den beregnede normale værdi af en producents produkter må ikke fastlægges ved at lægge en anden producents fortjenstmargen til grund, samtidig med at der regnes med den berørte producents produktionsomkostninger. Det strider endvidere mod retssikkerhedsprincippet at lægge en sådan fortjenstmargen til grund, idet den berørte producent, der ikke kan have kendskab til sine konkurrenters fortjenstmargener, ikke har nogen mulighed for at træffe de nødvendige forholdsregler med henblik på at undgå dumping.

8 Det bemærkes herom for det første, at det beløb for fortjeneste, der skal inddrages ved fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi, i henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), ii), i forordning nr. 2176/84 »som hovedregel og under forudsætning af, at der normalt opnås fortjeneste ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked, [ikke må] overstige denne normale fortjeneste«. Den nævnte bestemmelse indeholder intet forbud mod som »rimelig fortjenstmargen« at lægge den fortjeneste til grund, som normalt opnås af et andet selskab end det, der er genstand for antidumpingundersøgelsen.

9 Hvad angår argumentet om, at den af fællesskabsinstitutionerne anvendte metode fører til uforudsigelige resultater, da det er umuligt for den pågældende producent at få kendskab til sine konkurrenters fortjenstmargener, bemærkes, at det efter ordningen i henhold til forordning nr. 2176/84 ofte er nødvendigt at inddrage forhold, som den pågældende producent ikke har kendskab til, eksempelvis når der som her ikke kan tages udgangspunkt i faktiske priser, således at en vis grad af uforudsigelighed ikke er udtryk for en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

10 Det bemærkes endvidere, at såfremt den normale værdi, for så vidt angår producenter uden afsætning på hjemmemarkedet, måtte beregnes alene på grundlag af en hypotetisk fortjeneste, ville dette indebære en risiko for en forskelsbehandling af de andre producenter, hvis fortjenstmargen for de modeller, de sælger i Japan, anvendes ved beregningen af den normale værdi for andre modeller. Det må derfor lægges til grund, at den af fællesskabsinstitutionerne anvendte fremgangsmåde, som gør det muligt i videst muligt omfang at overholde retssikkerhedsprincippet, samtidig med at ligebehandlingsprincippet ikke krænkes, er i overensstemmelse med ordningen i henhold til forordning nr. 2176/84 som helhed. Hertil kommer, at det konkret må anses for ganske udelukket, at der er handlet vilkårligt, idet fællesskabsinstitutionerne for Sharps vedkommende regnede med Canons fortjeneste, der er den laveste blandt de selskaber, der sælger deres produkter på det japanske marked.

11 Det første anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen i forskellige handelsled

12 Sharp har gjort gældende, at sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen er behæftet med fejl derved, at eksportpriser »ab fabrik« blev sammenlignet med beregnede normale værdier »ab eneforhandler«.

13 Selv om Sharp ikke har nogen afsætning af elektroniske skrivemaskiner i Japan, og selskabets eneforhandler i Japan udelukkende sælger andre produkter, skulle der ved antidumpingundersøgelsen ske en beregning af den normale værdi af elektroniske skrivemaskiner fremstillet af Sharp, således som denne værdi ville have været, såfremt skrivemaskinerne solgtes på hjemmemarkedet. Som følge af den særlige måde, de af antidumpingundersøgelsen omfattede japanske producenter af elektroniske skrivemaskiner driver virksomhed på, og hvorved de sælger deres produkter gennem et tilknyttet forhandlerselskab uden selv at have en salgsafdeling — en virksomhedsdrift, som også Sharp gør brug af, for så vidt angår de produkter, selskabet sælger på hjemmemarkedet, og som ligeledes ville gælde elektroniske skrivemaskiner, såfremt disse solgtes på det japanske marked — kan moderselskabets pris ikke lægges til grund som den normale værdi, idet det er nødvendigt at basere sig på eneforhandlerens priser.

14 Det følger heraf, at fællesskabsinstitutionerne ikke har begået nogen fejl ved sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen. Anbringendet kan derfor ikke lægges til grund.

Fratrækning på et forkert grundlag af udgifterne til køberkreditter ved eksportprisens beregning

15 Sharp har gjort gældende, at beregningen af eksportprisen er behæftet med fejl derved, at omkostningerne til køberkreditter ydet af sagsøgerens tyske datterselskab, SEEG, med urette blev fratrukket med kreditternes værdi i de nationale valutaer, for så vidt angår kunder fra andre medlemsstater, og ikke med de udgifter, der var forbundet med et lån af tilsvarende størrelse i DM.

16 Det bemærkes om dette anbringende, at eksportprisen i henhold til artikel 2, stk. 8, litra b), kan »beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber«. Ved fastlæggelsen af den faktiske videresalgspris må det under de foreliggende omstændigheder anses for rimeligt ikke at basere sig på sælgerens udgifter ved kreditten, men på den værdi, som kreditten repræsenterer for den uafhængige køber.

17 Den nævnte metode var nødvendig, ikke mindst når henses til, at købere fra andre medlemsstater end Forbundsrepublikken Tyskland normalt optager lån i deres eget land og endog som følge af national valutalovgivning kan være forhindret i at opnå lån i udlandet. Fællesskabsinstitutionerne handlede derfor ikke forkert ved at lægge til grund, at der burde regnes med køberkreditternes værdi i de pågældende kunders nationale valutaer.

18 Anbringendet kan herefter ikke lægges til grund.

Forskelsbehandling i forhold til andre virksomheder

19 Sharp har gjort gældende, at indførelsen af en endelig antidumpingtold for sagsøgerens vedkommende må anses for ugyldig som følge af forskelsbehandling, idet fællesskabsinstitutionerne indførte en sådan told, for så vidt angår Sharp, uden samtidig at indføre en, i hvert fald midlertidig, antidumpingtold, for så vidt angår selskabet Nakajima All Precision Co. Ltd, hvis forhold måtte sidestilles med sagsøgerens, og idet Kommissionen senere afsluttede proceduren vedrørende Nakajima på et grundlag, der blev fastlagt på basis af en anden fortjenstmargen og en anden referenceperiode end dem, der gjaldt sagsøgeren.

20 Det bemærkes herom, at Kommissionen efter udstedelsen af forordning nr. 3643/84 blev opmærksom på, at den havde begået en fejl ved beregningen, som havde medført, at dumpingmargenen for Nakajimas vedkommende blev anset for ubetydelig. Genoptagelsen af proceduren, for så vidt angår Nakajima, som Kommissionen meget hurtigt traf beslutning om, kunne imidlertid ikke berettige en samtidig suspension af retsvirkningerne af forordning nr. 3643/84, for så vidt angår de virksomheder, for hvis vedkommende der var blevet konstateret en betydelig dumpingmargen, idet industrien i Fællesskabet, som forordningen havde til formål at beskytte, herved ville kunne blive påført en uoprettelig skade.

21 Antidumpingproceduren vedrørende importen af elektroniske skrivemaskiner fremstillet af Nakajima førte senere til kommissionsafgørelse af 12. februar 1986 (EFT L 40, s. 29), hvorved det blev fastslået, at dumpingmargenen for dette selskabs vedkommende måtte anses for ubetydelig.

22 Eftersom beslutningen om, at Nakajima ikke skulle være omfattet af den række af selskaber, for hvilke der gælder en endelig antidumpingtold, udspringer af denne afgørelse, ville en — selv dokumenteret — positiv særbehandling af Nakajima ikke kunne skabe grundlag for en annullation af forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold for Sharps vedkommende, idet denne forordning er blevet udstedt på grundlag af omstændigheder, der i overensstemmelse med reglerne i forordning nr. 2176/84 behørigt er blevet fastslået under antidumpingundersøgelsen. Anbringendet om, at der er sket en forskelsbehandling, kan herefter ikke lægges til grund.

Retsstridig opkrævning af den midlertidige told efter den fulde sats

23 Sharp har gjort gældende, at Rådet ved forordning nr. 1698/85 kun burde have truffet bestemmelse om en begrænset opkrævning af den midlertidige told svarende til en sats på 16,08%, således at der blev rettet op på en regnefejl, som Kommissionen efter udstedelsen af forordning nr. 3643/84 erkendte var sket.

24 Det fremgår imidlertid af en skrivelse fra Kommissionen af 7. februar 1985, at Kommissionen havde fundet to fejl, hvis virkninger var modsatrettede i forhold til den tidligere fejls, og at Kommissionen ville tage hensyn til samtlige fejl ved de forslag vedrørende fastsættelsen af den endelige antidumpingtold, som den skulle forelægge for Rådet.

25 Rådet har anført, at det tog hensyn til de to former for fejl, og rigtigheden heraf er ikke blevet bestridt.

26 Det må på dette grundlag antages, at de fejl, der var til ugunst for Sharp, blev opvejet af dem, som var til sagsøgerens fordel, og at Rådet med rette traf bestemmelse om opkrævning af den midlertidige told efter den oprindelige sats.

27 Følgelig kan Sharps femte anbringende ikke lægges til grund.

28 Sagsøgte vil herefter i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

29 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sharp har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger, herunder intervenienternes, idet disse har nedlagt påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder intervenienternes.

Bosco Moitinho de Almeida

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. oktober 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for Femte Afdeling